

Bakalářská práce Lucie Flemrové

Vliv Antonina Artauda na tvorbu Flory Détraz

Vedoucí práce: doc. Mgr. Daniela Jobertová, Ph.D.

Katedra teorie a kritiky DAMU

Bakalářská práce Lucie Flemrové věnovaná tvorbě současné francouzské performerky Flory Détraz vznikala – ostatně jako mnohé další - ve zcela nestandardních podmínkách koronavirové pandemie. Rozhodnutí setrvat u tématu stanoveného zkraje podzimu 2020, tedy u představení tvorby této zahraniční umělkyně, která je v českém kontextu téměř neznámá, nebylo samozřejmě ani jednoduché; naděje na možnost účasti na živé performanci, případně na vlastním procesu zkoušení, postupně mizela, a to nejen s ohledem na omezení činnosti kulturních institucí, ale i s ohledem na rizikovost a organizační náročnost cestování (včetně nouzového stavu ve Francii podtrženého večerním zákazem vycházení, omezením perimetru volného pohybu atd.).

Lucie Flemrová od předmětu svého zájmu přesto neustoupila, byť si byla plně vědomá rizik spojených s nuceným využíváním pouze videozáznamů a nutným zkreslením vjemu, a samozřejmě i s tím souvisejících potenciálních výtek vůči zvolené metodologii. Skutečně se ukázalo, že zejména u zvukové stránky inscenace – překvapivě snad více než u stránky vizuální – vznikala největší interpretační nejistota, a to v důsledku specifčnosti divadelního jazyka Flory Détraz a – řekněme – různých míst a metod vzniku zvuků. Způsobil-li někde videozáznam zásadní zploštění, bylo to zejména u tohoto aspektu v podstatě všech inscenací.

Přesto se však domnívám, že se Lucii Flemrové podařilo zprostředkovat plastický obraz, respektive zvukoobraz, a to jazykem, který s citem osciluje mezi téměř až technicistním vyjadřováním vokologie a evokativním potenciálem srovnání a metafor. V tomto ohledu považuji její práci za velmi cennou a následováníhodnou; na rozdíl od pohybového slovníku, který teatrologie víceméně pěstuje a používá s vědomím jakéhosi sdíleného porozumění mezi autory, tvůrci a čtenáři, je slovník zvukový poměrně omezený; ostatně není náhodou, že v recenzích se hojně dočítáme o tom, co je vidět, méně však – či vůbec ne – o tom, co je slyšet, ať již jde o hudbu či jiné zvuky, a v neposlední řadě i o hlas lidský.

Vlastně ani není překvapivé, že podobné zvukově experimentální tvorbě přeje právě francouzský – či širěji románský – kontext; ostatně připomeňme, jak pečlivě byla popsána klasicistní dikce 17. století. Stejně tak není překvapivé, že Flora Détraz sáhla právě po Antoninu Artaudovi (být například i u autora a režiséra Valera Novariny lze inspiraci Artaudem najít, ne však v tak odvážné, až vyhrocené podobě). Oceňuji však zároveň, že Lucie Flemrová se v práci neuchyluje k „úvodní přednášce“ o Artaudovi (což je běžný způsob „nabírání stránek“), ale snaží se z něj vybrat to podstatné, co lze vztáhnout k sledovaným performancím. Jistě, není to Lucie Flemrová, kdo odhaluje vazbu mezi Florou Détraz a Antoninem Artaudem, zdá se mi však, že tuto vazbu exponuje vlastními slovy a skrz vlastní analýzu a porozumění, nehledá prvoplánovou oporu v deklaracích Flory Détraz.

Jako vedoucí práce mě potěšil i styl práce Lucie Flemrové: vlastní psaní VŠKP bylo až poslední etapou, navazující na rešerši, analýzu, společné diskuse i další konzultace s odborníky zejména na problematiku hlasu. Osnova vznikla – zcela v intencích

francouzského tématu a ostatně i kontextu, v němž se Lucie Flemrová pohybovala a snad nadále i pohybovat bude – pečlivým strukturováním a nezřídka též přestrukturováním témat a myšlenek, její naplňování vlastním textem podle mě svědčí o citu pro detail. Osobní komunikaci diplomantky s Florou Détraz považuju za přínosnou, myslím, že dostává principům studia na KTK v tom smyslu, že probíhala v duchu zaujatém, nicméně ne bezmezně nadšeneckém.

Bakalářskou diplomovou práci Lucie Flemrové ráda doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci A.

V Praze dne 15. června 2021

Doc. Mgr. Daniela Jobertová, Ph.D.